

JOGI FÓRUM PUBLIKÁCIÓ

A parkolás jogi helyzete a fővárosban

Szerző: dr. Németi R. Máté

Budapest, 2015. augusztus 25.

1. BEVEZETÉS

A XX-XXI. század jogtudománya mára elérkezett arra a pontra, hogy a publikálni vágyók számára nagyon kevés olyan téma áll rendelkezésre, aminek kapcsán a tanulmányt író képes újat mondani, tekintettel arra, hogy az elmúlt századokban már a nevesnél nevesebb jogtudósaink könyvtárakat töltöttek meg színvonalas és kevésbé színvonalas munkáikkal. Még nehezebb feladatra vállalkozik az, aki olyan jogterületet akar írása középpontjába állítani, ami nem csak a jogász szakma érdeklődésére tart számot.

Ebben a tanulmányban azt a témát kívánom feldolgozni, ami a fővárosban működő elsőfokú bíróságok számára rengeteg munkát ad, és nap mint nap új és új ítéletek születnek a kérdésben. Budapest főváros, mint az köztudomású, 23 kerületből áll, melyek önállóan végzik és látják el a parkolás üzemeltetési feladatokat. Az egyes kerületek a parkolás üzemeltetési feladatok ellátásáért és a gépjárművel való várakozás biztosításáért a parkoló gépjárművek tulajdonosaitól, üzemeltetőitől a szolgáltatásukért díjat szednek és hajtanak be. Nagyon sok fővárosi lakos talált már „mikulászsomagot” a szélvédőjén, és ezek közül nagyon sokan ki is fizették a kihelyezésre került parkolási díj- és pótdíjfizetési felszólításban követelt összeget. De mi a helyzet azokkal, akik nem fizetnek? Miért is kell fizetnünk? Pontosan milyen szabályok rendezik ennek a látszólagosan egyszerű jogterületnek a hátterét? Mi a teendő, ha kézhez kapjuk a fizetési felszólítást vagy akár a jogosult jogi képviselője által írt keresetlevelet? Fizessünk, ne fizessünk, netán merjünk pereskedni?

Az írásomban ezekre a kérdésekre keresem a választ, és őszintén remélem, hogy azzal, hogy „tollat ragadtam”, nem csak a szakma számára alkotok egy olyan írást, ami tovább duzzasztja az egyébként is porosodó szakirodalom alatt roskadozó könyvtárpalcokat, hanem írásom hasznos lehet a mindennapok embere számára is, aki még nem biztos, hogy rádöbben arra tényre, hogy napjának minden pillanatában, amikor ügyeket intéz, vásárol, elviszi szerelőhöz az elromlott használati tárgyakat, polgári jogi jogviszonyok alanyává válik és számos törvény előírását tartja be vagy éppen szegi meg egyes cselekedetével. Ezen cselekedetek közül az egyik a díjfizetés nélküli parkolás.

2. A PARKOLÁS, MINT MAGÁNJOGI JOGVISZONY

Ha az ember azt hallja, hogy a gépjárművel való várakozás Budapest egyes területein egy magánjogi jogviszony, akkor első hallásra nem teljesen világos az összkép. Valójában arról van szó, hogy a várakozásra kijelölt területeken várakozó gépjármű üzemeltetője azzal hozza létre a jogviszonyt, hogy a gépjárművel megáll, és azt ott hagyja. A jogviszony az *új Ptk. 6:4. § (2) bekezdésében*¹ nevesített ráutaló magatartással jön létre. A ráutaló magatartással a törvény alapján ugyanúgy érvényesen tehető jognyilatkozat, mintha azt szóban vagy írásban valósítanánk meg. Ezen túlmenően a Legfelsőbb Bíróság 2/2006. számú Polgári Jogegységi Határozata a következőket mondta ki: *„A parkolási díj, valamint a pótdíj kötelmi pénzkövetelés, amelynek megfizetésére a parkolási szolgáltatást igénybevevő szerződő fél, vagyis a gépjárművet ténylegesen használó személy köteles.”* A jogegységi határozaton túl állításom alátámasztására akár felhívhatnám még a Közúti Közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 9/D. § (3) bekezdésének első mondatát is: *„A járművek helyi közutakon, valamint helyi önkormányzat tulajdonában álló közforgalom előtt el nem zárt magánutakon, tereken, parkokban és egyéb közterületeken történő várakozása a helyi önkormányzat, vagy a Mötv. 16/A. §-ában meghatározott szolgáltató és a várakozási terület igénybevevője közötti polgári jogi jogviszony.”*

Az tehát teljesen világos, hogy jelen esetben egy magánjogi jogviszonyról beszélünk, így egyértelműen alkalmaznunk kell a Ptk. vonatkozó rendelkezéseit, de felmerül azonban a kérdés, hogy mit még? Elsőként említeném a már idézett Közúti Közlekedésről szóló 1988. évi I. törvényt (továbbiakban: Kkt.), mely a gépjárművel való várakozás rendjének alaptörvényeként aposztrofálható. Ez a jogszabály rendezi a jogterülethez kapcsolódó alapfogalmakat az egész országra kiterjedő területi hatállyal. A törvény a 2. § soraiban rendelkezik a hatály kérdéséről. A témára való tekintettel itt különösen kiemelendő az (1) bekezdés e) pontja: *„A törvény hatálya kiterjed Magyarország területén a közutakon, valamint az állami és helyi önkormányzatok*

¹ A Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:4. § (2) bekezdés

tulajdonában álló közforgalom előtt el nem zárt magánutakon, tereken, parkokban és egyéb közterületeken kialakított várakozási területen járművekkel történő várakozás rendjére.”²

A jogterületnek a másik releváns jogforrása már nem törvényi szintű, hanem az egyes önkormányzati rendeletek alkotják. Tekintettel arra, hogy a dolgozatom témája a parkolás jogi helyzete a fővárosban, így ki kell emelnem a 30/2010. (VI. 4.) Fővárosi Közgyűlési rendeletet³ is, amit, ha úgy tetszik, a téma „sarkalatos törvényeként” is emlegethetünk.

2.1. A JOGVISZONY ALANYAI

Az előző részben kifejtettek alapján tehát bizonyossággal megállapítható, hogy a várakozás megtörténtével egy magánjogi jogviszony jön létre. Mint minden egyes esetben, így itt is szükségképpen vannak alanyai a jogviszonynak. Alapesetben a jogviszony természetéből adódik, hogy csak a gépjármű pillanatnyi vezetője - vagy a várakozás helyszínén tartózkodó egyéb utas - tehet eleget a parkolóóránál vagy a mobilparkolási szolgáltatás igénybevételével történő díjfizetésnek, így az világos, hogy ki az, aki a parkolási díjat szerződészerűen megfizetheti. Az igazán izgalmas kérdés azonban nem ez, hanem az, hogy kik a jogviszony valódi alanyai? Nem nehéz kitalálni, hogy az egyik oldalon egy olyan természetes vagy jogi személy (továbbiakban együtt: személy) vesz részt a kötelemben, aki jogilag szabályozott viszonyban áll a várakozással érintett gépjárművel. Egy gépjármű esetében (legyen az személy vagy egyéb besorolású) mindig van egy tulajdonos és egy üzembentartó. A tulajdonosi és üzembentartói jogosultságok és kötelezettségek leggyakrabban egy személyhez tapadva jelennek meg, így gyakorlati szempontból fölösleges volna a különbségtétel. Mindazonáltal előfordulhat, és elő is fordul, hogy ezek elkülönülnek egymástól. Itt már adja magát a kérdés, melyre választ kell találnunk, mégpedig az, hogy ki is vesz részt a jogviszonyban, az üzembentartó vagy a tulajdonos. A választ a Kkt. rendelkezései között találjuk: „Az (1) bekezdés szerint megállapított díj, továbbá a 33/A. § szerinti használati díj, útdíj és pótdíj megfizetéséért - amennyiben a használati díjról szóló rendelet vagy útdíjról szóló törvény eltérően nem rendelkezik - a járműnek a közúti közlekedési nyilvántartásról szóló

² A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 2. § (1) bekezdés e) pont

³ Budapest főváros közigazgatási területén a járművel várakozás rendjének egységes kialakításáról, a várakozás díjáról és az üzemképtelen járművek tárolásának szabályozásáról szóló 30/2010. (VI. 4.) Főv. Kgy. rendelet

törvény szerinti üzemeltetője felelős.”⁴ A parkolási díj és a parkolási pótdíj terminológiájának különbözősége ugyancsak felvet további kérdéseket, így azt is, hogy melyik milyen esetben fizetendő, és pontosan mikor beszélünk díjról és mikor pótdíjról. Ezekkel a kérdésekkel a dolgozat további fejezetei foglalkoznak.

A másik oldal meghatározása már egy kicsit összetettebb kérdés. Azt kell e körben megválaszolnunk, hogy ki az, aki végezhet parkolás üzemeltetési feladatokat, illetve ezt a jogszabály kire telepíti. A parkolások alaptörvénye, a Kkt. 9/D. § (2) bekezdése a következőket mondja ki: *„A helyi közutakon, valamint a helyi önkormányzat tulajdonában álló közforgalom előtt el nem zárt magánutakon, tereken, parkokban és egyéb közterületeken járművel történő várakozás biztosítását célzó közszolgáltatást a helyi önkormányzat, vagy a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 16/A. §-a szerinti szolgáltató látja el.”*⁵ Az Mötv. 13. § (1) bekezdés 2. pontjában⁶ található felsorolás alapján a helyi közügyek, valamint a helyben biztosítható közfeladatok körében ellátandó helyi önkormányzati feladat a településüzemeltetés. A településüzemeltetés feladatkörön belül találjuk a gépjárművek parkolásának biztosítását. Ugyanezen törvény 16/A § taxatív felsorolja, hogy kik végezhetik a várakozási (parkolási) közszolgáltatást. Így a jogszabályhely a következőket nevesíti: *„a helyi önkormányzat, kizárólag e közszolgáltatási feladat ellátására alapított költségvetési szerv, 100%-os önkormányzati tulajdonban álló gazdasági társaság, továbbá e gazdasági társaság 100%-os tulajdonában álló gazdasági társaság, önkormányzati társulás, vagy, a közterület-felügyelet.”* Így az Mötv. 16/A § valamint a korábban már idézett Kkt. 9/D. § 3. bekezdése alapján már meghatározható a jogviszony másik alanya is, mely a fővárosban leggyakrabban a helyi önkormányzat. A jogosult természetesen köthet együttműködési megállapodásokat azért, hogy egy olyan szerv járjon el nevében és helyette, amelynek esetében a szükséges humán vagy egyéb feltételek a rendelkezésére állnak annak érdekében, hogy hatékonyan ellenőrizhesse a díjfizetést. Példaként említhetjük akár Belváros Lipótváros V. Kerület Önkormányzatot is, melynek esetében a jogosult maga az önkormányzat, mint jogi személy, de az, aki az együttműködési megállapodás alapján a tevékenységet a gyakorlatban elvégzi, az már Belváros Lipótváros Közterület- Felügyelet.

⁴ A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 15. § (2) bekezdés

⁵ A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 9/D. § (2) bekezdés

⁶ Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény 13. § (1) bekezdés 2. pont

Az egyes peres eljárásokban rendszerint visszatérő alperesi védekezés, hogy a fizetési felszólító levelet nem a felperes önkormányzat, hanem egyéb más szervezet küldte meg a kötelezettnek, így a jogszabályban előírt hatvan napon belüli felszólítási kötelezettségét a jogosult nem teljesítette. Megjegyezném, hogy ez a fajta hivatkozás teljes egészben alaptalan, az alsóbb fokú bíróságok ítélkezési gyakorlata is egységesen elfogadja az együttműködési megállapodás - ha az kifejezett meghatalmazást is tartalmaz - alapján eljáró egyéb szerv egyes jogi relevanciával bíró cselekményeit.

Érdekességgéként érdemes megemlíteni a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság egyik ítéletét,⁷ melyben az elsőfokú bíróság a következőket rögzítette: *„A felperes 2013. január 2. napján kelt meghatalmazással pedig megfelelően bizonyította azt is, hogy a felszólító levél a jogosulttól származó volt.”* Mindezek alapján egyértelmű, hogy a jogosulti pozícióban lévő fél, aki jelen esetben az önkormányzat, köthet együttműködési megállapodást más szervezettel és adhat annak meghatalmazást, példaként az önkormányzat a közterület-felügyeletével, de ettől még nem válik a meghatalmazott rögtön a közfeladat ellátójává, még akkor sem, ha a meghatalmazott lehetne a fent idézett Mötv. szerinti közfeladatot ellátó szerv is. Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes fellebbezésével megtámadta, majd a tárgyalás megtartását követően a Fővárosi Törvényszék ítéletének⁸ az indokolásban a korábbiaktól teljesen eltérően az alábbiakat mondta ki: *„A 2012. december 21. napján létrejött együttműködési megállapodásban a felperes nem meghatalmazást adott a szolgáltatást nyújtó cégnek, hanem a parkolási szolgáltatás elvégzésével bízta meg, aminek eleget is tett. (...) Ezért nem csak a jogszabályi előírásokkal, hanem a józan ésszel is ellentétes az elsőfokú bíróság álláspontja, mely szerint azért a felperes és az alperes között jött létre a kötelmi jogviszony, mert a parkolási jogviszonyból eredő követelésének átruházására nem került sor.”* Mint szerző, nagyon fontosnak tartom kiemelni, hogy álláspontom szerint a másodfokon eljáró bíróság az indokolásában tévedett és nem megfelelően vonta mérlegelési körébe az ügy folyamán a felek által tett nyilatkozatokat.

⁷ Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 7.P.XXI.20.890/2015/8/I. szám alatt meghozott ítélete - részlet az ítélet indokolásából

⁸ Fővárosi Törvényszék 117.Pf.631.084/2016/5. szám alatt meghozott ítélete - részlet az ítélet indokolásából

2.2. A JOGVISZONY TÁRGYA ÉS TARTALMA

A jogviszony tartalmát tekintve a gépjárművet ténylegesen használó díjfizetéssel tartozik, tehát „*dare*” típusú szolgáltatásról van szó. Az üzemtartó minőség és a tényleges használat elkülönülhet, aminek a későbbiekben komoly jelentősége lesz, hiszen a parkolási pótdíj iránti igényt minden esetben az üzemtartóval szemben érvényesíti a jogosult. A várakozási közszolgáltatást végző az eddigiekkel szemben pedig a gépjárművel való, a *Kresz*.⁹ szerinti szabályos várakozás lehetőségét biztosítja. Fontos felhívni arra a figyelmet, hogy semmilyen más egyéb szolgáltatásról e körben nem lehet szó, példaként, ha a várakozó gépjárműveket nem őrzi senki. A jogviszony tartalmának körében kiemelendő, hogy a gépjárművel való várakozásból származó kötelem ráutaló magatartással jön létre. A ráutaló magatartás jelen esetben a megállás és a gépjármű egyhelyben őrízetlenül hagyásával megvalósul. A ráutaló magatartást a Ptk. 6:4. § szabálya említi, mint a jognyilatkozat megtételének egyik módját a szóban és írásban történő módozatok mellett. Ha meg kívánjuk határozni, hogy jelen esetben milyen szerződésről is van szó, tehát a Ptk. VI. könyvének különös részi tényállásai közül mely alkalmazható a parkolásra, akkor csak is azt mondhatjuk, hogy a vizsgált eset a szolgáltatási szerződések körébe tartozik. A hatályos Ptk. ugyan nem ismeri a szolgáltatási szerződés definícióját, de mint szolgáltatást atipikus vállalkozási szerződésként¹⁰ határozhatjuk meg. Ha a felek közötti jogviszony tárgyát keressük, akkor nem mondhatunk mást, mint hogy az a várakozás maga.

2.3. A MEGÁLLÁS ÉS A VÁRAKOZÁS TERMINOLÓGIÁINAK KÜLÖNBÖZŐSÉGE

Szükségszerű elhatárolnunk egymástól a várakozás és a megállás fogalmait, tekintettel arra, hogy az egyik esetben beáll a várakozási díjfizetési kötelezettség, míg a másik esetben erről nem beszélhetünk. A fogalmak pontos meghatározását a *Kresz*. rendelkezései között kell keresnünk. A jogszabály 1. számú függeléke a közúti forgalommal kapcsolatos fogalmak körében rögzíti, hogy a várakozás nem más, mint „*járművel a megállásnál hosszabb ideig történő egyhelyben tartózkodás.*” A jogalkotó a várakozás fogalmát a megállás terminológiájához köti, ugyanis a rendelet ugyanezen

⁹ A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet

¹⁰ 6:238. § - Vállalkozási szerződés alapján a vállalkozó tevékenységgel elérhető eredmény (a továbbiakban: mű) megvalósítására, a megrendelő annak átvételére és a vállalkozói díj megfizetésére köteles.

része kimondja, hogy a „megállás a járművel a be- és a kiszálláshoz, vagy a folyamatos fel- és lerakáshoz szükséges ideig, illetőleg - ha a vezető a járműnél marad - egyéb okból legfeljebb 5 percig történő egy helyben tartózkodás.”

A gyakorlatban nem kifejezetten nagy gyakorisággal ugyan, de történik hivatkozás az alperesi oldal részéről arra, hogy a perbeli gépjármű nem valósított meg várakozást, csupán megállást, így díjfizetési kötelezettség nem keletkezett. Megjegyezném, hogy azon idő alatt, amíg jómagam ezzel a jogterülettel is foglalkoztam, nem talákoztam olyan bírósággal, mely elfogadta volna az alperes ilyen irányú védekezését, hiszen ha valóban a jármű 5 méteres körzetében tartózkodik a gépjármű vezetője, vagy a fel- és lerakódás folyamatos, úgy azt a felperesi parkolóőr észleli, és nem folytatja a pótdíjazási folyamatot.

3. A VÁRAKOZÁSI DÍJ ÉS A PÓTDÍJ

Az már egyértelmű és világos az eddigiekből, hogy a várakozásra kijelölt helyeken - ha azok díjfizetési övezetben találhatóak - az autósoknak díjat kell fizetniük. Ez a díj a közszolgáltatás ellenértéke, tehát a várakozási díj. A várakozási díj meg nem fizetése esetén a parkolóőr ellenőrzését és pótdíjazását követően beszélhetünk pótdíjról, így a díjfizetés nélkül várakozó autósoknak meg kell fizetnie a várakozási díjat és a kiszabott pótdíjat egyaránt.

Az, hogy a díj mértéke a fővárosban hogyan alakul, körzetenként, területi egységenként eltérő. A törvény vonatkozó rendelkezése a várakozási díj mértékének megállapítása körében rögzíti, hogy „a várakozási díj mértékét a helyi önkormányzat (fővárosban a fővárosi önkormányzat) rendeletében egy órára vonatkozó várakozási díjként határozza meg. A várakozási díj mértékének meghatározása során figyelemmel kell lenni a szolgáltatás és ellenszolgáltatás egyenértékűségére. A várakozási díjat úgy kell megállapítani, hogy legalább a ráfordításokra és a működéshez szükséges kiadásokra fedezetet biztosítson. A várakozási díj mértékét a várakozási terület jellemzői, így különösen: a várakozási terület településen belüli adottságai, infrastruktúra, különböző fizetési lehetőségek biztosítása, figyelembevételével kell meghatározni.”¹¹ A Kkt. általánosságban rögzíti a várakozás

¹¹ A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 15/A. § (4) bekezdés

megengedett leghosszabb időtartamát is, mely nem lehet kevesebb, mint egy óra. A gyakorlatban ezt az időtartamot általában 3-4 órában határozzák meg, melyet külön kiegészítő tábla jelöl az egyes parkoló zónák belépési pontjain. A 30/2010. (VI. 4.) Főv. Kgy. rendelet 1. számú melléklete pontosan megjelöli, hogy mely területek tartoznak a 3, illetve melyek a 4 órás maximális várakozási idejű területekhez. A fővárosi közgyűlési rendelet ugyan összesen öt díjtételt nevesít az egyes meghatározott területekhez, de leggyakrabban a 265.- Ft, valamint a 440.- Ft összegű várakozási díj a leggyakoribb a főváros területén. A frekventált és sűrűn épített belvárosi területek egységesen a magasabb díjtételű területek közé tartoznak. Ennek a jogpolitikai célja, hogy rászorítsák a gépjárművezetőket a tömegközlekedés használatára és szellősebbé, élhetőbbé tegyék a belváros miliójét.

A parkolási pótdíj kiszámítása a parkolási díj alapul vételével történik. A törvény kimondja, hogy *„a pótdíj összege a pótdíj kiszabásának napját követő 15 napon belüli befizetés esetén az adott napon belül díjköteles időszakra és további két órai várakozásra számított várakozási díj, 15 napon túli befizetés esetén az egy órai várakozási díj negyvenszerese. E bekezdés alkalmazása során befizetésnek minősül a fizetési művelet elindítása is. A pótdíj kiszabásáról szóló értesítést a jármű szélvédőlapátján, vagy a járművön egyéb jól látható helyen kell elhelyezni.”*¹² A törvény szövegének értelmében a 440.- Ft várakozási díjtételű területeken a 15 napon belüli befizetés esetén a díj- és pótdíj mértéke összesen 6.600.- Ft, míg a 15 napon túli befizetés esetében 18.040.- Ft összegben alakul. A pótdíj kiszabásának gyakorisága tekintetében a törvény 15/C. § (2a) bekezdése kizárja az egy naptári napon belül történő többszöri pótdíjazást.

A várakozási díj esedékességének körében előre bocsátanám, hogy a vonatkozó joganyag úgy rendelkezik, hogy a várakozás megkezdésekor a várakozási díj nyomban esedékes. Egyértelműen méltánytalan és életszerűséget nélkülöző volna, ha a jogalkotó nem biztosítana a várakozóknak úgynevezett türelmi időt. A türelmi idő fogalmát két vonatkozásban kell értelmeznünk. Először is a megállást követően a várakozás megkezdésétől áll rendelkezésre türelmi idő a díjfizetés foganatosítására. Ez azonban ennél sokkal összetettebb kérdés, hiszen a várakozás megkezdésének pontos ideje nem felderíthető és megállapítható körülmény, mivel nincs mód arra, hogy minden

¹² A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 15/C. § (2) bekezdés

parkolóhelyhez egy parkolóórt állítsanak vagy egy érzékelő műszert szereljenek fel, mely rögzítené a várakozás megkezdésének idejét. A Kúria Önkormányzati Tanácsának Köf. 5018/2014/6. szám alatt meghozott határozatában a Fővárosi Közgyűlés rendeletét a magasabb szintű normával ellentétesnek találta, így a tanács meghatározta, hogy a rendelet támadott szövegrésze a továbbiakban milyen tartalommal maradhat hatályban, így a rendelet módosított vonatkozó szövege a következőképpen alakul: *„Amennyiben az ellenőrzés időpontja és a parkolójegy vagy a mobiltelefonos parkolási díjfizetés érvényességének kezdő időpontja között nem telt el 5 percnél hosszabb idő úgy a parkolás üzemeltető ügyfélszolgálati irodájában az eredeti parkolójegy bemutatható, a mobiltelefonos parkolási díjfizetés igazolható (...). Amennyiben a bemutatott parkolójegy, a mobiltelefonos parkolási díjfizetési igazolás, vagy a mozgásában korlátozott személy parkolási igazolványa jelen bekezdésben foglaltaknak megfelel, úgy a parkolás- üzemeltető a várakozási díj és pótdíj tartozást törli a nyilvántartásból.”*¹³ A Kúria ezt az egy évvel később meghozott határozatában megerősítette. A Kúria határozata alapján módosított fent idézett jogszabályhely szövege értelmében tehát a pótdíjazás megkezdésétől számított 5 percen belül megváltott jegy mentesít a pótdíj megfizetésének kötelezettsége alól, így erre tekintettel a rendelkezést egyértelműen türelmi idő meghatározásaként értelmezhetjük.

A türelmi idő fogalma az eddig kifejtetteken túl a megváltott parkolójegy lejártát követően értelmezhető. A Kkt. rendelkezéseinek értelmében az egy óránál rövidebb időtartamra történt jegyváltás vagy mobilparkolási szolgáltatás igénybevétele esetén további öt perc, míg egy órára vagy annál hosszabb időre történt díjfizetés esetén legalább tizenöt perc áll rendelkezésre az újbóli jegyváltásra vagy a várakozás megszüntetésére.¹⁴

4.A PARKOLÁSELLENŐRZÉS

4.1. A PARKOLÓÓRI TEVÉKENYSÉG MENETE

A fővárosban autózók nagy többsége életes során biztosan kapott már „mikulászsomagot” a gépjármű szélvédőjére kihelyezve. De még mielőtt rátérnék a „kedves piros meglepetés”

¹³ 30/2010. (VI. 4.) Főv. Kgy. rendelet 48. § (3) bekezdés b. pont

¹⁴ A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 15/C. § (1) bekezdés

részletezésére, a teljes kép és a tisztánlátás miatt szükséges feltárni, hogy az egyes parkolóőrök a gépjárművek ellenőrzését hogyan végzik, és ennek mi a menete.

Első lépésként az ellenőr megvizsgálja, hogy a gépjármű szélvédője mögött található-e parkolójegy. Erről fotódokumentáció készül, illetőleg ha van parkolójegy, de az lejárt, akkor ennek a tényét is külön rögzítik. A parkolási ellenőrzést végző személyek általában az adott kerülethez tartozó Közterület-felügyelet munkatársai (ez függhet attól is, hogy milyen szerv végzi az adott területen az ellenőrzést), és mindegyik parkolóőrnél van egy kézi számítógép, divatosabb nevén PDA készülék, amibe minden egyes adatot rögzítenek, ami az ellenőrzés során fontos lehet.¹⁵ Minden esetben része az ellenőrzési tevékenységnek a mobilparkolási szolgáltatás igénybevételének vizsgálata. A folyamat a Nemzeti Mobilparkolási Zrt. adatbázisából történő lekérdezéssel valósul meg. A lekérdezésre érkezett válasz, csak úgy, mint minden egyes adat, ami bevitelre kerül a parkolóőr kézi számítógépén keresztül, bekerül a központi rendszerbe. Ha se parkolójegy nincs, se mobilparkolási szolgáltatás nem fut, akkor tovább is léphetünk. Ellenkező esetben az ellenőrzés megtörtént, és pótdíjazásra nem kerülhet sor.

A soron következő stáció a díj- és pótdíjfizetési felszólítás kihelyezése a parkolási eseménnyel érintett gépjármű szélvédőjére. A kihelyezés akkor felel meg a jogszabályi előírásnak, ha a fizetési felszólítást a jármű szélvédőlapátján vagy a járművön egyéb jól látható helyen helyezik el.¹⁶ Nagyon fontos, hogy az ellenőrzési protokoll részét képezi, hogy minden esetben külön fénykép készüljön a - leggyakrabban - piros színű csomag tartalmáról, és az utolsó „sztárfotó” a felszólításnak a gépjármű szélvédőjére történt kihelyezést követően készül el, úgy, hogy azon jól látható legyen a gépjármű rendszáma, a díj- és pótdíjfizetési felszólítás az autó szélvédőjén, továbbá nem elhanyagolható az sem, hogy a kép tartalmazzon egy olyan utcarészletet, ami beazonosíthatóvá teszi a parkolási esemény és a pótdíjazás helyét. Ha ez mind nem férne bele egy fényképbe, úgy az utcaképről külön fotó készül, amin a gépjármű is jól látható kell legyen. A későbbiekben, ha esetleg a pótdíjazás helyét vagy a „mikuláscsomag” kihelyezést a gépjármű üzemeltetője vitatja, akkor

¹⁵ A kézi számítógépbe történő adatbevitellel az egyes információk automatikusan bekerülnek egy központi rendszerbe, ami tárolja a bevitt információkat. A peres eljárásokban sokszor szoktak arra hivatkozni, hogy ezek a felvételek nem bírnak bizonyító erővel, mivel azok a rendszerben manipulálhatóak, megváltoztathatóak. Most szeretném leszögezni, hogy ez nem így van. A rendszer zárt. Ez azt jelenti, hogy egy adat oda történő feltöltését követően az már nem módosítható, az adatot pedig csak a kézi számítógépből lehet feltölteni.

¹⁶ Közúti Közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 15/C. § (2) bekezdés második mondata: A pótdíj kiszabásáról szóló értesítést a jármű szélvédőlapátján, vagy a járművön egyéb jól látható helyen kell elhelyezni.

ezekkel a fényképfelvételekkel igazolható, hogy az valóban megtörtént, és az ellenőrzést végző a szabályoknak megfelelően járt el.

Ez elméletben papírra vetve egyszerűen és gördülékenyen hangzik, azonban a gyakorlat és a való élet képes olyan szituációkat kreálni, amik belerondítanak az eseménysor folyamatosságába. Ilyen lehet az ellenőrzés során megérkező autós, aki nyilván nem szeretné, ha rá pótdíjat szabnának ki, ezért legjobb esetben - az erőszak alkalmazásának kilátásba helyezésének esetétől elvonatkoztatva - egyszerűen elhajt az autóval a pótdíjazás közben. Ilyen esetben nyilván nem lehet már kihelyezni a felszólítást annak a kocsinak a szélvédőjére, amelyiknek már csak bottal üthetik a nyomát. A parkolóőr ilyenkor sem esik kétségbe, hanem dokumentálja azt, hogy „volt-nincs gépjármű”. Ezt úgy kell érteni, hogy a már korábban elkészített fényképek gyűjteményét kiegészíti még néhányval, amelyekből megállapítható lesz, hogy a pótdíjazás közben elhajtottak a helyszínről.

Joggal vetődhet fel a kedves olvasóban az a kérdés, hogy de mégis miért van minden parkolóőrben ez a korlátozhatatlan fényképezni vágyás és hihetetlen fotósi ambíció? A válasz egyszerű: ha esetleg a későbbiekben az ügy eljutna a peres szakaszig, úgy a felperes - mely lehet kerületi önkormányzat - ezeket a fotókat is csatolja a keresetéhez, és ezekkel bizonyítja az előkészítő iratban foglaltaknak a valósággal megegyezőségét, valamint a követelésének megalapozottságát.

4.2. AZ ESEMÉNYADATLAP JOGI MEGÍTÉLÉSE

Első olvasatra már önmagában az eseményadatlap elnevezés sem biztos, hogy könnyen érthető, és a laikus ember nem tudja, hogy ez mi is, hogyan néz ki, és miért fontos a várakozási díj meg nem fizetéséből eredő követelések világában. A fentiekben részletesen kifejtettem, hogy az ellenőr milyen folyamatokat végez, és ezeknek mi a sorrendje. Összefoglalva, az eseményadatlap testesíti meg az ellenőrzés minden eredményét egyben. Ezen megjelölésre kerül az eljáró ellenőr neve, a parkolási esemény ideje, helye, a parkolási eseménnyel érintett gépjármű forgalmi rendszáma és típusa. A felsoroltakon kívül helyet kapnak még a kötelezett egyes panaszai, úgy, hogy megjelölésre kerül a panasz elutasításának indoka is. Abban az esetben, ha a 15 napos határidőn túl fizeti meg a kötelezett a 6.600.- Ft összegű pótdíjat, úgy a részletbefizetés tényét is rögzítik az adatlapon. Az eddig felsoroltakon túlmenően az ellenőrzés folyamán elkészült fénykép is helyet kap az adatlapon,

még hozzá annak legalsó részén. Az eseményadatlap tartalma az ügy előrehaladtával bővíthet, hiszen ennek előállítása a legtöbb esetben a jogosult parkolási ellenőrzési rendszerén keresztül történik, úgy, hogy a program az összes aktuálisan betáplált adatból a meghatározott formában generál egy adatlapot, mely kinyomtatható, és a felperesi keresetlevél legfőbb mellékletét képezi.

Az eseményadatlapok és a fényképek okirati minőségét is gyakran vitatja az alperesi oldal. Hivatkozásuk gerincét az alkotja, hogy ezen mellékletei a felperesi keresetnek nem felelnek meg a Pp. 195-196. § rendelkezéseinek, azokat csak és kizárólag a fél nyilatkozataiként lehet értékelni, így az alperesi vitatásra tekintettel azok nem szolgálhatnak okirati bizonyítékként egy ítélet alapjául. Az ilyen alperesi álláspont ismételten helytelen. Az ilyen vitatások „40-es gránátja” a 2006.1524. számú EBH, melyre a felperesi oldal előszeretettel hivatkozik. A jogforrás kimondja, hogy *„a központi adatbankban tárolt adatok alapján kinyomtatott adatlapok mindezekre tekintettel a polgári perben bizonyítékként felhasználhatóak, tartalmukat az ellenkező bizonyításáig valósnak kell elfogadni. Az adatlapok, mint okirati bizonyítékok, fényképek vagy tanúvallomások nélkül is alkalmasak annak bizonyítására, hogy a gépkocsi a megjelölt helyen és időben várakozott.”* A jogforrás szövegét értelmezve egyértelművé válik, hogy a fent hivatkozottakat analógia alkalmazásával a fényképfelvételekre is vonatkoztathatjuk.

5. A DÍJFIZETÉS, A DÍJFIZETÉS ELMARADÁSA ÉS ANNAK KÖVETKEZMÉNYEI

Abban az esetben, ha a főváros várakozásra kijelölt közterületein parkolunk, úgy egyértelműen beáll a díjfizetési kötelezettségünk. Ennek ellenére nem mindenki gondolja ezt így, vagy ha így is gondolja, mégsem tesz eleget a kötelezettségének. A főváros bíróságai előtt vannak visszatérő vendégek, vagy ha úgy tetszik, notórius nem fizetők, de feltétlen meg kell jegyeznem, hogy azoknak az ügyeknek a nagy része, amik eljutnak a peres szakaszig általában a kötelezettek túltengő igazságérzetének vagy éppen nemtörődömségének tudhatók be. Az autós úgy érzi, hogy egész életében csak fizet és fizet, de most nem fog, téves számra küldi a mobilparkolást megindító SMS-t, vagy éppen a mobilparkolási szolgáltató hibájából nem kerül regisztrálásra a szolgáltatás igénybevétele. A kérdés viszont az, hogy azok, akik bármi okból nem teljesítik a kötelemben rájuk háruló kötelezettséget, pontosan mire is számíthatnak.

5.1. A DÍJFIZETÉS LEHETÉSGES MÓDJAI

Az, aki szerződészerűen kíván teljesíteni, tehát fizetni szeretne, alapvetően két módon tehet eleget kötelezettségének. Az első a hagyományosnak mondható jegykiadó automata útján történő díjfizetés, a második pedig a mobilparkolási szolgáltatás igénybevétele. Az egyes díjfizetési módokat a 30/2010. (VI.4.) Főv. Kgy. rendelet 8. § tartalmazza. Az automatak igénybevételével történő díjfizetés mondható a legáltalánosabbnak. A peres eljárásokban a jegykiadó automata esetleges hibája, amennyiben a hiba bizonyítást nyert, egyértelműen a felperes, tehát a jogosult terhére értékelendő. A jegykiadó automatak körében fontos, hogy azok megfeleljenek a 30/2010. (VI.4.) Főv. Kgy. rendelet 6. számú mellékletében (parkolás üzemeltetési rendszer feltételei) meghatározott technikai feltételeknek, így a várakozóhelyek 80%-ától 50 méteren belül elérhetőek legyenek, folyamatosan biztosítsák a jegyvásárlás lehetőségét, minden típusú fémpénzt elfogadjanak, megfelelő módon rögzítsék a pénzügyi adatokat, amik a pénzügyi elszámoláshoz szükségesek, valamint a jegykiadó automatakon feltüntetésre kerüljön a parkolás üzemeltető neve, címe, telefonszáma, a várakozási díj- és pótdíj mértéke, illetőleg azon terület, melyre az automataból jegy váltható.

A mobilfizetési szolgáltatás igénybevételével történő díjfizetés esetében is rendelkezik a fent meghatározott rendelet a rendszer technikai előírásairól. A működése alapvetően egyszerű. Jelenleg a mobilkészülékek igénybevételével történő díjfizetést a Nemzeti Mobilfizetési Zrt. által kiépített rendszeren keresztül lehet igénybe venni, mely úgy történik, hogy a Zrt. szerződést köt az összes hazai mobilszolgáltatóval - a viszonteladókkal -, így mindenki számára, szolgáltatótól függetlenül elérhető a szolgáltatás. Az egyes parkolás üzemeltetők is külön szerződéseket kötnek a Zrt.-vel, elsősorban a várakozási díjak elszámolása érdekében. A várakozás elindítása a zónában kihelyezett jegykiadó automata kihelyezett kiegészítő táblán megtalálható telefonszámra történő SMS elküldésével indul, melyben meg kell jelölni a várakozással érintett gépjármű rendszámát. A szolgáltatás leállítása a STOP szó elküldésével történik.

Abban az esetben, ha a rendszer tökéletesen és hiba nélkül működik, akkor nem is volna mit ragozni ezen a témán. Az élet viszont gyakran űz csalfa játékot a mobilparkolást igénybevevőkkel,

nevezetesen akként, hogy a parkolási rendszer nem működik. E körben a szakma számára egy érdekes helyzetet szeretnék bemutatni, ami azzal veszi kezdetét, hogy a kötelezett elküldi a megfelelő módon a megfelelő számra a megfelelő rendszámot, de mégsem indul meg a mobilparkolási szolgáltatás igénybevétele. Ezt követően a jogszabályokban előírtak szerint megkapja a fizetési felszólítást, majd fizetési meghagyás kerül kibocsátásra, aminek természetesen ellentmond. Az ellentmondásra tekintettel az eljárás perré alakul, a perben pedig az alperes előadja, hogy ő bizony igénybe vette a mobilparkolási szolgáltatást, ennek alátámasztására még az SMS üzenetet is bemutatja a bíróságnak. Végezetül mindennek dacára elveszíti a pert. Na de mégis miért? A Ptk. 6:148. § szabályozza a közreműködőért való felelősség esetét, és e körben a törvényhely (1) bekezdése kimondja, hogy *„aki kötelezettsége teljesítéséhez vagy joga gyakorlásához más személy közreműködését veszi igénybe, az igénybevett személy magatartásáért úgy felel, mintha maga járt volna el.”* Nyilvánvaló, hogy a parkolást üzemeltető jogosultnak jár a várakozási díj. Az is nyilvánvaló, hogy ezt a kötelezett több módon fizetheti meg, így a választás a teljesítés módjának körében a kötelezettet illeti. A jegykiadó automaták üzemeltetője a parkolást üzemeltetője egyben, de mint ahogyan már fent kifejtettem, a mobilparkolási rendszer működésére nincsen befolyása, így annak rendellenességéért a jogosult nem tartozik felelősséggel. Abban az esetben, ha a kötelezett választása szerint igénybe veszi a rendszert, úgy a kötelezettségének teljesítése érdekében közreműködőt vesz igénybe, mégpedig a Nemzeti Mobilfizetési Zrt. személyében. A törvény alapján pedig a kötelezett az igénybevett teljesítési segédjének mulasztásáért úgy felel, mintha maga járt volna el, így az alperes szükségszerűen elveszíti a pert.

A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság egyik ítéletének indokolásában az alábbiakat rögzítette: *„Az alperes állítása igazolására, miszerint mobilparkolás útján fizette meg a várakozási díjat, csatolt a Telenor Magyarország Zrt. által készített hívásrészletezést, melyen 2015. 06. 12. napján 15:47:04 és 16:14:24 időpontoknál fel van tüntetve egy-egy SMS üzenet és egy számsor. Elfogadva az alperes mobilparkolás igénybevételére vonatkozó állítását, megállapítható, hogy az alperes választotta a parkolási díj SMS szolgáltatással történő megfizetésének lehetőségét, így a teljesítési segéd igénybevevőjeként felel annak magatartásáért, még akkor is, ha a telefonszolgáltató a parkolás díját esetleg feltüntette az alperes telefonszámláján.”*¹⁷ A saját tapasztalataim szerint a fővárosi

¹⁷ Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 8.P.XV.20.096/2016/4. szám alatt meghozott ítélete - részlet az ítélet indokolásából

elsőfokú bíróságok hasonló tényállás mellett minden esetben elfogadják a felperesi okfejtést és hivatkozást az alperes közreműködői felelősségére, és rendszerint marasztalják az alperest a várakozási díj- és pótdíj, valamint a perköltség megfizetésének tekintetében.

5.2. A PANASZ

Abban a nem várt esetben, ha a parkolási eseménnyel érintett gépjárművünket pótdíjazták, úgy a parkolási közszolgáltatást ellátó szervél panasszal élhetünk. A parkolás üzemeltetők jogszabályban rögzített kötelezettsége ügyfélszolgálati irodát működtetni, ahol a nyitvatartási, ügyfélfogadási időben bárki szabadon előadhatja az adott területben történt parkolással összefüggő problémáit, panaszait.

Az egyes kerületek parkolásüzemeltetői kidolgoztak egy-egy panaszkezelési útmutatót, mely alapján eljárva az ügyfélszolgálaton dolgozó egyénileg elbírálja a megtett panaszt. Nagyon kis számban szokták elfogadni a panaszokat, és az imént említett panaszkezelési útmutatók erről részletesen rendelkeznek, így a pótdíjazott számára pozitív kimenetellel zárul az ügy, ha legalább teljes bizonyító erejű magánokirattal igazolja, hogy a gépjármű a parkolási esemény időpontjában már nem képezte a tulajdonát¹⁸ vagy a parkolásellenőrzés idejétől számított öt percen belül a parkolási díjat megfizette. A megtett panaszokat - akár személyesen, akár levél vagy telefon útján tették meg - minden esetben fel kell vezetni a parkolási esemény adatlapjára, valamint meg kell jelölni azon indokot is, melyre tekintettel a panasz elutasításra került. Abban az esetben, ha a panaszt személyesen tették, úgy a panaszos részére helyben ki kell állítani egy eseményadatlapot, melyen már rögzítésre kell, hogy kerüljön a parkolási esemény minden releváns adata.

A későbbiekben esetlegesen meginduló peres eljárásban ugyan csekély jelentősége van annak a körülménynek, hogy az alperes élt-e panasszal a felperesnél, vagy sem, de annak vizsgálata során mindenképpen számításba veszi a bíróság, hogy az alperes a perre okot adott-e vagy sem. Ha

¹⁸ Fontosnak tartom megjegyezni, hogy ilyen esetben leghamarabb a fizetési felszólítás (a következő fejezetben részletesen) megérkezését követően van módunk arra, hogy egyáltalán tudomást szerezzünk a parkolási díj- és pótdíjkövetelésről. A parkolás üzemeltető minden esetben a központi gépjármű nyilvántartásból történő adatlekérés útján tájékozódik a gépjármű vonatkozásában aktuálisan fennálló tulajdoni és üzemeltetési viszonyokról. A parkolási díj jogosultja esetlegesen az adásvételi szerződés mellé megkövetelheti azt is, hogy igazoljuk azt, hogy mi, mint a parkolási eseménnyel érintett gépjármű tulajdonosai mindent megtettünk annak érdekében, hogy a központi gépjármű nyilvántartásban a tulajdonváltás ténye átvezetésre kerüljön. A központi gépjármű nyilvántartásba történő adatváltás felvezetéséhez mind az eladó, mind a vevő nyilatkozata szükséges, így ezt praktikus az adásvételi szerződés megkötését követően közvetlenül az adásvételben érintett másik féllel együtt elintéznünk a jövőbeni parkolási díj- és pótdíjkövetelések és az ehhez hasonló esetek elkerülése érdekében.

korábban panasszal éltünk, és már előadtuk érdemi védekezésünket a peres eljárást megelőzően, úgy alappal hivatkozhatunk arra, hogy a felperes nemtörődöm módon kezelte az előadásunkat, azt érdemben nem bírálta el, holott alkalmas lett volna akár a mentesülésre is. Így ugyan nem garantáltan, de esélyünk nyílik a peres eljárás számunkra sikeres lezárására.

5.3. HA MEGÉRKEZIK A FELSZÓLÍTÓLEVÉL

Mint ahogy a klasszikus magánjogi jogviszonyban megszokhattuk, még mielőtt a jogosult a követelését a bíróság előtt érvényesítené vagy a fizetési meghagyási eljárás megindítása iránti kérelmet előterjesztené, fizetési felszólítást küld a kötelezett részére. Ez a parkolási ügyekben sincs másképpen, de ez esetben szigorúbb szabályokkal találkozhatunk a már többször idézett Kkt. soraiban. A törvény a következőket mondja ki: *„Ha a várakozási díjat és a pótdíjat nem fizették meg a helyi önkormányzat, a 9/D. § (6) bekezdésében, valamint a Mötv. 16/A. §-ában meghatározott szolgáltató a díj- és pótdíjfizetési felszólítást a várakozási terület díjfizetés nélküli használatának időpontjától számított 60 napos jogvesztő határidőn belül a jármű üzembentartója részére postai küldeményként, vagy más egyéb igazolható módon megküldi.”*¹⁹ Nagyon fontos kiemelnünk, hogy a fizetési felszólításnak a kötelezett részére történő megküldésének hatvan napon belül kell megtörténnie. A törvényi határidő jogvesztő, így erre tekintettel, ha a jogosult a hatvanadik napon sem adja postára a felszólító levelet, úgy az a jogosultnak a díj- és pótdíj igény érvényesítésére vonatkozó alanyi joga már a továbbiakban alkalmatlan arra, hogy az igény fázisába lépve bírósági úton kikényszeríthető legyen.

Joggal merülhet fel a kérdés, hogy miért is olyan fontos ez a fizetési felszólító levél. Számos olyan helyzet állhat elő, hogy a kötelezett, tehát a parkolási eseménnyel érintett gépjármű üzembentartója valamilyen okból nem értesül arról, hogy a gépjárművét pótdíjazták. Ez előfordulhat egyrészt azért, mert egy harmadik rosszindulatú személy pusztán heccből elvitte a szélvédőn hagyott mikuláscsomagot, másrészt elképzelhető az az eset is, hogy nem maga az üzembentartó vezette a gépjárművet és őt a pótdíjazásról nem tájékoztatta a valódi vezető. Lényeg a lényegben, hogy a fizetési felszólítás útján biztosan tájékoztatást kap a kötelezett arról, hogy

¹⁹ A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 15/D. § (1) bekezdés

vele szemben pontosan milyen igények állnak fenn, azokat milyen módon és milyen határidőben teljesítheti.

További kérdés még, hogy a törvényszövegben meghatározott fizetési felszólító levelet miként kell megküldeni a kötelezett részére. Az ugyebár világos, hogy postai úton, de az már nem, hogy ajánlva, tértivevénnyel vagy elégséges már egyszerűen csak sima levélküldeményként feladni ahhoz, hogy teljesítsük ez irányú kötelezettségünket. A peres gyakorlatban rendszerint visszatérő kérdésről van szó. Az alperesek számos alkalommal hivatkoztak és hivatkoznak arra, hogy nem kapták meg a fizetési felszólítást, így nem is volt alkalmuk annak eleget tenni. Ezen a ponton kell rámutatnom a Kkt. egyik nagy hiányosságára, hiszen csak a postára adás követelményét írja elő a jogosultnak, és azt, hogy a postára adás tényét megfelelően igazolni tudja.²⁰ A törvény ezen hiányosságára tekintettel a felperes már azzal eleget tesz a követelményeknek, ha a levelet feladja, de azt nem kell igazolnia, hogy az valóban megérkezett a címzetthez. Így, ha jobban belegondolunk a kérdésbe, az esetek egy részében értelmét veszti a fizetési felszólító levél kiküldése is, hiszen, ha azt a kötelezett nem veszi át, vagy hozzá egyéb okból nem érkezik meg, úgy el van zárva a teljesítés lehetőségétől, feltéve, hogy korábban a parkolási eseményről tudomást nem szerzett.

Gyakran előforduló eset, hogy az a személy, akinek a gépjármű a tulajdonát képezte, és aki a gépjármű nyilvántartás szerint a tulajdonos, az már eladta a gépjárművet a parkolási eseményt megelőzően. Tekintettel arra, hogy a parkolás üzemeltető csak és kizárólag a közhiteles gépjármű nyilvántartásból kérhet ki adatokat és tájékozódhat a pótdíjazott gépjármű tulajdoni viszonyairól, így a fizetési felszólítást is a nyilvántartásban szereplőnek küldheti ki. Akkor, ha a nyilvántartás szerinti tulajdonos nem tájékoztatja a jogosultat az adásvétel tényéről, és azt adásvételi szerződés bemutatásával nem igazolja, úgy a fizetési meghagyásos eljárást is vele szemben indítják meg. A fizetési meghagyásos eljárásról a következő fejezetben majd részletesebben fogok szólni. Ha a perré alakult eljárásban kerül első ízben bemutatásra az adásvételi szerződés, úgy az alperes egyértelműen felróhatóan járt el annak tekintetében, hogy fölösleges költségeket generált a felperes részére. A felperes ilyen esetben kérheti a felmerült költségeinek a megtérítését, de

²⁰ A postára adás tényének igazolása rendszerint a bíróságon bemutatott eredeti vagy a felperesi keresethez csatolt másolati postakönyv megfelelő oldalának csatolásával történik akként, hogy a felperes a keresetlevélhez csatolt postakönyv vonatkozó lapjáról az Állampolgári Jogok Országgyűlési Biztosának felhívására tekintettel a postaküldemény feladójegyzékéből a perben nem érintett személyek adatait kitakarja, így abban csak az alperes neve és címe lesz azonosítható.

semmiféleképpen sem perköltség címén. Logikusnak tűnik az a gondolat, hogy a felperes a felvázolt esetben perköltség címén kéri a felmerült költségek megtérítését a bejelentési kötelezettségét elmulasztó volt tulajdonos alperestől, azonban a mértékadó bírói gyakorlat egyértelműen arra az álláspontra helyezkedett, hogy a tőkekövetelés jogi sorsát osztja a tőke alapján követelt perköltség is. Az adásvételi szerződés bemutatásával a tőkekövetelés jogalapja megszűnt, hiszen már az alperes bizonyította, hogy a perbeli időpontban nem ő volt a gépjármű üzemben tartója, így vele szemben parkolási díj- és pótdíj címén fellépni nem lehet. Mindezek ellenére azonban a deliktális felelősség főszabálya a segítségünkre siet. A Ptk. 6:519. § kimondja, hogy *„aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól a károkozó, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható.”* A törvény a kártérítési kötelezettség terjedelméről szóló paragrafus (2) bekezdésében rögzíti, hogy *„a teljes kártérítés körében a károkozó köteles megtéríteni a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést; az elmaradt vagyoni előnyt; és a károsultat ért vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez szükséges költségeket.”* Mivel az alperes elmulasztotta bejelenteni a tulajdonosváltás tényét, így magatartása felróható, valamint jogellenes, hiszen a bejelentés jogszabályi kötelezettsége mind a vevőnek, mind pedig az eladónak.²¹ Az okozati összefüggés egyértelműen kimutatható a felperes részéről felmerült költségek és az alperes negligens magatartása között, valamint megállapítható az is, hogy a felperes vagyona csökkent az alperes magatartásának betudhatóan, tehát van kár, így a felperes bármikor megváltoztathatja a keresetének jogcímét (kis értékű perekben az első tárgyalás befejezéséig) kártérítésre, és követelheti annak megtérítését az alperestől. Leggyakrabban azonban az alperes perből való elbocsátása és az adásvételi szerződés szerinti új tulajdonos perbehívása szokott megtörténni, de a felperes, mint az ügy ura szabadon választhat a fent leírt lehetőségekből.

A perbehívást követően az új alperes esetében már nem kell bizonyítania a felperesnek a fizetési felszólítás 60 napos jogvesztő határidőn belüli postára adását, tekintettel arra, hogy a közhiteles nyilvántartásban szereplő tulajdonosnak azt már korábban megküldte.²²

²¹ A tulajdonosváltás ténye csak akkor kerül átvezetésre a nyilvántartásba, ha azt mind az eladó, mind a vevő bejelentették. Ellenkező esetben a korábbi tulajdonos marad a nyilvántartás szerinti tulajdonosa a gépjárműnek.

²² A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 15/D. § (2) bekezdés: *A 60 napos jogvesztő határidő nem alkalmazható abban az esetben, ha a gépjármű üzemben tartója a nyilvántartott adataiban bekövetkezett változásokat a gépjárműnyilvántartás központi szervéhez - az erre vonatkozó jogszabályi rendelkezések megszegésével - elmulasztotta bejelenteni és ezért a fizetési felszólítás nem a tényleges üzemben tartó részére került megküldésre.*

5.4. A FIZETÉSI MEGHAGYÁSOS ÉS A PERES ELJÁRÁS

A parkolási díj- és pótdíj iránti követelések jogi úton történő érvényesítésének első lépése a már említett fizetési felszólítás megküldése az üzemeltető részére. Abban a nem várt esetben, ha a kötelezett ezt követően sem teljesít, úgy a jogosult fizetési meghagyás kibocsátását kérheti. A fizetési meghagyásos eljárásnak (továbbiakban: FMH) a parkolási díj- és pótdíj igények esetében szükségszerűen meg kell előznie a keresetlevél - előkészítő irat - bírósághoz történő benyújtását, hiszen a tökekövetés mértéke nem éri el az egymillió forintot, így az FMH eljárás kötelező.

A fizetési meghagyásnak a közjegyző általi kibocsátása iránti kérelem beadását követően három eset állhat elő. Az első esetben, tehát akkor, ha a fizetési meghagyást bármilyen okból nem lehet kibocsátani (például a kötelezett címe ismeretlen vagy az ismert címéről elköltözött), a hiánypótlásra szóló felhívás eredménytelensége után a kérelem elutasításra kerül. Ilyenkor a jogosultnak megnyílik a joga a bíróság előtti érvényesíthetőségre, immáron közvetlenül.

A második esetben az FMH kibocsátásra kerül, majd annak a kötelezett ellentmond a törvényes határidőn belül. A kötelezett ellentmondására tekintettel az FMH eljárás perré alakul, és az eljáró közjegyző kibocsátja a perré alakulást megállapító határozatát. A határozat jogerőre emelkedésétől számított 30 napon belül a jogosult előkészítő iratot - keresetlevelet - terjeszthet elő az illetékes bíróság előtt. A vonatkozó jogszabály rendelkezik az olyan bíróságról, mely az eljárás lefolytatására kizárólagos illetékességgel rendelkezik: *„a várakozási díj- és pótdíjfizetési kötelezettség nem teljesítése esetén a helyi önkormányzat, a 9/D. § (6) bekezdésében, valamint a Mötv. 16/A. §-ában meghatározott szolgáltató követelését bírósági úton érvényesítheti. A parkolási díjból eredő igények érvényesítése esetén a kötelezett lakhelye szerinti járásbíróság kizárólagosan illetékes.”*²³

A harmadik esetben a fizetési meghagyás jogerőre emelkedik, így végrehajtható. Ez akkor fordul elő, ha a kötelezett az ellentmondását az előírt 15 napos határidőben elmulasztotta előterjeszteni, vagy azt előterjesztette, de nem a megfelelő, az eljárásban illetékes közjegyző részére küldte meg. A kötelezett az ellenmondást nem köteles indokolni, elégséges és megfelelő pusztán az is, ha

²³ A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 15/D. § (3) bekezdés

egyértelművé teszi, hogy a követelésnek ellentmond. Mindazonáltal érdemes érdemi védekezést előterjeszteni már az ellenmondásunkban, hiszen az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban már az FMF-re tekintettel előterjesztetteket is figyelembe veszi a bíróság, így ha valaki elmulasztja az első tárgyaláson történő megjelenést, még mindig marad némi esélye a pernyertességre, ha az előadott vitatásainak a felperes majdan nem tud megfelelni és nem tud bizonyítani minden vitatott körülményt.

A fent vázolt első és második esetben van lehetőség arra, hogy az igényérvényesítés a bírósági szakaszba léphessen. A felperes keresetét követően az eljáró bíróság kibocsátja az idéző végzést, melyben megjelöli a per első tárgyalásának idejét és helyét. A per a Pp. 387. §-a szerinti kis értékű perek szabályai szerint kerül lefolytatásra, így a bizonyítási indítványok megtételére legkésőbb az ügy első tárgyalásának befejezéséig van mód. Az alperes egyetlen feladata az ilyen eljárásokban, hogy bármi módon - jogszabályi keretek között - rávilágítson a felperesi kereset és egyéb beadványok hiányosságaira, valamint az alperesi vitatásokkal megnehezítse a felperesi bizonyítást, és aláássa az igény bizonyítottságát. Ha ez sikerül, akkor már csak az a kérdés, hogy az alperesi siker az eljáró bíró ítéletében hogyan és miként ölt majd testet.

6. MENTESÜLÉS A FELELŐSSÉG ALÓL ÉS VÉDEKEZÉS A GYAKORLATBAN

Munkám azon olvasóim számára, akik arra tekintettel találtak rá írásomra, mert maguk is alperesi pozícióban várakozási díj- és pótdíj, valamint járulékai iránti perben állnak valamely kerület parkolás üzemeltetőjével, azok számára ez a fejezet lehet a legérdekesebb, hiszen azon túlmenően, hogy a jogszabályban rögzített mentesülést ismertetem, ki fogok térni a bírósági gyakorlatra, valamint számot adok saját tapasztalataimról, és azokról a mára kialakult alperesi „szabvány” vitatásokról is, melyek közül néhány sikeresnek mondható egyes bíróságok előtt.

A jogszabály a mentesülés körét igen szűkre szabta, és csak egy esetben rendezi ezt a kérdéskört: *„A jármű üzemeltetője mentesül a várakozási díj- és pótdíj megfizetése alól, ha a jármű a*

díjfizetés nélkül történt várakozást megelőzően jogellenesen került ki a birtokából, és igazolja, hogy a jogellenességgel összefüggésben kezdeményezték a megfelelő hatóság eljárását.”²⁴

A peres eljárás folyamán az alperesnek szinte már kötelessége, feladata mindent vitatni. A vitatásnak, - ahogyan én szoktam fogalmazni - csak a jó ízlés és a becsület szab határt. Nagyon gyakran mondható azon alperesi védekezés, miszerint a perbeli gépjármű a parkolási esemény időpontjában és helyén nem várakozásra kijelölt helyen parkolt, hanem a gépjárművezető a parkolással összefüggésben szabálysértést valósított meg. Ilyen eset lehet, ha a parkolási eseménnyel érintett gépjármű megállni vagy várakozni tilos tábla hatálya alatt áll, illetőleg az is, ha a Kresz. előírásaival ellentétesen bármi módon várakozik, például az útkereszteződéstől számított öt méteren belül parkol. A védekezés hátterében az áll, hogy abban az esetben, ha az alperes szabálysértési helyen várakozott, úgy a felperesnek az igénye nem lehet alapos, hiszen az ilyen területeken nem szedhető várakozási díj, így a pótdíjigény sem lehet alapos. A szabálysértési helyen való várakozás következménye nem a pótdíjfizetési felszólítás kihelyezése, hanem a kerékbilincs, illetőleg ha azt kiegészítő tábla jelzi, úgy a gépjármű elvontatása a területről. A felperesi oldal ilyen hivatkozás esetén megkísérli a bizonyítást arra vonatkozóan, hogy a várakozás helye mégsem szabálysértési terület volt. Ezt a felperes teheti bármilyen módon a szabad bizonyításra való tekintettel, de a legcélravezetőbb a fényképfelvételek alapján történő következtetés. A szabálysértésre történő alperesi hivatkozás sikerességét pontosan megbecsülni nem tudom, de az bizonyos, hogy a bíróság szimpátiáját az erre hivatkozó alperes elveszíti. A Budai Központi Kerületi Bíróság 2015. november 4. napján kelt ítéletében kimondta, hogy „(...) az alperes többször is arra hivatkozik, hogy szabálysértést valósított meg, és ezért nem tartozik a várakozási díj, valamint a pótdíj megfizetésével. Elég nagy baj az, hogy az alperes bevallása szerint is folyamatosan szabálysértést követ el várakozáskor. A bíróságnak az a meglátása, hogy erre nem kellene az alperesnek hivatkoznia, hiszen a bíróság megállapíthatta így, hogy az alperesnek nem jogkövető a magatartása, hiszen nem csak várakozási jegyet nem vált ki, de még szabálysértéseket is elkövet.”²⁵ Az eljáró bíró alapvetően morális szempontból helyesen ítélte meg az esetet,

²⁴ A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 15/D. § (4) bekezdés

²⁵ Budai Központi Kerületi Bíróság 10.P.XI.20.952/2015/18. szám alatt meghozott ítélete - részlet a nem jogerős ítélet indoklásából

mindazonáltal jogi szempontból az alperes marasztalásának erre tekintettel - álláspontom szerint- nem lett volna helye. Az alperes az ítélet ellen fellebbezéssel élt.

Gyakori védekezés az is, hogy a parkolási esemény időpontjában a perbeli gépjármű már nem az alperes tulajdonát képezte, mert azt eladta. Abban a nem várt esetben, ha az alperes állítását nem tudja adásvételi szerződéssel (mely legalább teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt) bizonyítani, úgy a védekezés alaptalan. Ugyancsak kudarcra van ítélve az eladott gépjármű esete, ha az alperes csak rossz minőségű, harmadik vagy negyedik példányos másolatot tud bemutatni az eljáró bírónak, melyből nem állapítható meg a felek kiléte, valamint a gépjármű birtokba adásának időpontja. A vonatkozó jogforrás rögzíti, hogy *„az üzemtartó minőség magában foglalja a gépjármű tényleges használatát is, ezért vélelem szól amellett, hogy a gépjárművet a parkoláskor az üzemtartó használta. Az üzemtartó ezt a vélelmet csak azzal tudja megdönteni, ha - a gépjárművet ténylegesen használó személy és a használat jogcímének a megjelölésével - kétséget kizáró módon bizonyítja, hogy a gépjárművet a parkolási szolgáltatás igénybevételekor nem ő használta.”*²⁶ A jogforrás első része szerint az üzemtartótól eltérő személy általi használat is mentesülésre vezet, de a 30/2010. Főv. Kgy. rendeletre tekintettel erről Budapesten nem beszélhetünk. *„Amennyiben jogszabály (pl. önkormányzati rendelet) a helyszínen meg nem fizetett parkolási díj (pótdíj) miatt a gépjármű tulajdonosának (üzemtartójának) felelősségét állapítja meg, a gépjármű tulajdonosa (üzemtartója) a felelősség alól nem mentheti ki magát azzal, hogy a gépjárművet a parkolási szolgáltatás igénybevételekor nem ő használta.”*²⁷ A kikristályosodott bírói gyakorlat szerint az adásvételi szerződés az, mely ilyen esetben elfogadható, a bérleti szerződés nem, hiszen az nem keletkeztet jogosulti változást az üzemtartói oldalon. A gépjármű bérbeadással foglalkozó cégek számára a tevékenységük során ez jelentős problémát eredményez.

A mozgáskorlátozottak számára kiállított parkolási igazolványra, valamint a megváltott, de nem szabályszerűen kihelyezett parkolójegyre történő hivatkozás meglehetősen gyakorinak mondható. Az a személy, aki rendelkezik mozgáskorlátozottak számára kiállított parkolási igazolvánnyal, mint tudott, díjfizetés nélkül várakozhat. A kártyát, illetőleg a parkolójegyet viszont minden esetben ki

²⁶ 2/2006 szám alatt meghozott polgári jogegységi határozat - részlet

²⁷ 2/2006 szám alatt meghozott polgári jogegységi határozat - részlet

kell helyezni a gépjármű szélvédőüvege mögé, úgy, hogy az ellenőrizhető és jól látható legyen. A jogszabály szerint „a várakozási övezetek területén, közúti várakozóhelyen a mozgásában korlátozott személyek számára kiadott parkolási igazolványok külön jogszabályban meghatározott kedvezményeit alkalmazni kell, ha a mozgásában korlátozott személy eredeti és érvényes parkolási igazolványát a gépjármű első szélvédője mögött úgy helyezték el, hogy előlapja az érvényesség és jogosultság ellenőrzése céljából teljes egészben látható.”²⁸ A megváltott parkolójegy kihelyezéséről a rendelet hasonlóképpen rendelkezik. A bíróság előtti bizonyítási eljárásban az alperes csak akkor járhat sikerrel, ha a parkolási igazolvány a parkolási esemény időpontjában kihelyezésre kerül, hiszen ellenkező esetben előfordulhat, hogy a jogosult az igazolványát egy másik gépjárművön párhuzamosan is felhasználja. A megváltott parkolójegy esetében a kihelyezés kapcsán a szabályok ugyan megegyeznek a mozgáskorlátozottak számára kiállított parkolási igazolványra vonatkozóakkal, azonban a bíróság minden esetben azt vizsgálja, hogy megtörtént-e a díjfizetés vagy sem.

Gyakori védekezés, hogy a felperesi keresetlevélhez mellékelte fényképfelvételek rossz minőségűek, hiányosak, vagy a parkolási esemény helyének meghatározására alkalmatlanok. Nagyon kisszámú esetben szokta a bíróság ítéletének meghozatalakor úgy találni, hogy ezen alperesi vitatás alapos volna. A hivatkozás alapját az képezi, hogy abban az esetben, ha a fényképfelvételeken nem látható a gépjármű rendszáma, úgy nem lehet megállapítani, hogy ez valóban az alperes gépjárműve lenne. Ha a szélvédő mögötti terület nem látszik, úgy a felperes nem tudja bizonyítani, hogy az alperes valóban nem rendelkezett parkolójeggyel, illetőleg azt nem szabályszerűen helyezte ki. Végül pedig, ha az utcakép nem látható vagy nem beazonosítható, úgy nem állapítható meg az, hogy a parkolási esemény valóban a felperes közigazgatási területén történt.

Ugyancsak gyakorinak mondható a parkolás ellenőrzési rendszer zártságára vonatkozó vitatás. Ez annyit jelent, hogy az alperes kétségbe vonja, hogy a felperes ellenőrzési rendszere nem zárt, tehát manipulálható, így nem alkalmas arra, hogy az ott tárolt adatokat bizonyítási eszközként használja fel a felperes, hiszen a parkolási esemény és a peres eljárás megindulása közötti időben akár a felperes manipulálhatta is a fényképeket és megváltoztathatta az adatokat. A fővárosi parkolási üzemeltetők jelentős része bizonyítani nem, csak valószínűsíteni tudja azt, hogy a saját parkolási

²⁸ 30/2010. (VI. 4.) Főv. Kgy. rendelet 6. § (2) bekezdés

ellenőrzési rendszere zárt, azonban néhány kerület esetében már elmondható, hogy korábbi peres eljárásokban szakértői bizonyítást vettek igénybe, és arra való tekintettel az ott eljáró bíróság megállapította a rendszer zártságát. Következésképpen ezen kerületek parkolás üzemeltetői alappal tudnak hivatkozni a korábbi bírósági döntésekre és a szakértői véleményekre.

A már sokat idézett fővárosi közgyűlési rendelet 6. mellékletében nevesíti a parkolási üzemeltetés területi-, jogi-, pénzügyi-, technikai- és rendszerkiépítettségi feltételeit. Ilyen feltétel lehet a várakozási terület kijelölése, a jegykiadóautomaták felszerelésére vonatkozó szabályok. Abban az esetben, ha az alperes vitatja, hogy a feltételek valóban fenn álltak a parkolási esemény időpontjában, úgy a felperes nehéz helyzetbe kerül, hiszen szinte képtelenség bizonyítani, hogy akkor, amikor a parkolási esemény történt, az üzemeltető a feltételeknek valóban megfelelt. Ezen alperesi vitatás logikája abban rejlik, hogy ha a felperes nem tudja bizonyítani, hogy a rendeletben előírt feltételeknek megfelel, úgy alaptalanul tart igényt a várakozási díjra, valamint a kiszabott pótdíjra és a tőkekövetelés jogi sorsát osztó perköltségre egyaránt. A Budai Központi Kerületi Bíróság egyik ítéletében kimondta, hogy a „a rendelet 6. számú mellékletében felsorolt jogi, tárgyi, területi feltételekkel kapcsolatban a felperesnek nem az alperes felé, és nem is a bíróság felé kell bizonyítani, hogy ezen feltételeknek megfelelt, hanem maga a Fővárosi Önkormányzat felé kellett bizonyítani akkor, amikor megkapta az engedélyt. A bíróság megjegyzi, hogy nem kapta volna meg az engedélyt a parkolás üzemeltető az üzemeltetésre, amennyiben nem felelt volna meg a feltételeknek.” Az eljáró bíró logikája világos, és bizonyos tekintetben magam is egyet tudok érteni az ítéletben foglaltakkal, de ha alperesi szempontból vizsgáljuk a kérdést, már koránt sem kielégítő és kellően megokolt a döntés, hiszen világos, hogy ha a felperes nem felel meg a tárgyi feltételeknek, e körben például nem bizonyítja, hogy a jegykiadó automata a szabályoknak megfelelően került kihelyezésre, úgy az alperest a felperes maga zárta el a teljesítés lehetőségétől, tehát alappal nem tarthat igényt a követelt összegre, és csakis a felperesi igény elutasításának és a felperes perköltségben való marasztalásának lehet helye.

Az utolsó, általam ismertetni kívánt érdemi - és némi sikerrel is kecsegtető- alperesi védekezés a forgalomtechnikai térkép hiányosságára való hivatkozás. A rendelet e körben rögzíti, hogy „a várakozási övezetek létesítésekor a parkolás üzemeltetőnek érvényes forgalomtechnikai kezelői

hozzájárulással ellátott forgalomtechnikai tervvel kell rendelkeznie. A parkolás üzemeltető köteles a várakozási övezetek üzemeltetésének megkezdésétől számított kétévenként a forgalomtechnikai kezelő által igazolt forgalomtechnikai állapottervet készíteni (papír alapon és a forgalomtechnikai kezelő által meghatározott digitális formátumban)”. A meghatározott formátumban készült és jóváhagyott terv hiányában a felperes ismételtén elmulasztotta a jogszabályi kötelezettségét, és a terv nélkül nem is lehet jogosult a tevékenység végzésére, így a perben legitimitással nem rendelkezik. Ha az eljáró bíró ezt a vitatást nem rekeszti ki a mérlegelési köréből, akkor az előző esethez hasonlóan a felperes sakk-mattot kapott, és az alperes eredményes lesz.

Fejezetem utolsó bekezdését a „halálra ítélt védekezéseknek” kívánom szentelni. A felperes jogi képviselőjeként én magam hallottam a személyesen eljáró alperestől, hogy hivatkozott a Budapesti Közlekedési Központ honlapján olvasottakra, aminek - őszintén szólva- semmi köze nincsen a parkolási díjfizetéshez, azon túlmenően, hogy a díjtarifa megállapításának alapjául a vonaljegy ára került meghatározásra. Ugyanezen alperes hivatkozott még az „objektív felelősségvállalás törvényére is”, melyről megjegyezném, hogy nem létező jogszabály. Az ilyen és ehhez hasonló előadások arra alkalmasak, hogy az eljáró bíró csak felidegesítse magát, és az alperes pedig elveszítse a bíróság szimpátiáját. Belváros-Lipótváros egyik perében pedig az alperes úgy ítélte meg, hogy a felperes nem tesz eleget az általa „hirdetett” szlogennek, hiszen a parkolási díj- és pótdíj iránti igénytel a felperes nem felel meg annak, hogy a kerület volna a „jövő városa.”

7. EZ EGY BŰNÖS HELY... EGY BŰNÖS VÁROS...²⁹

Egy frappáns záró gondolat és a konklúziók levonása mindig jelentős fejtörést okoz az író számára, különösen egy ilyen témában, amiről alappal állítható, hogy a főváros lakosságának közérdeklődésére számot tarthat, és igen gyakori téma az utca emberei között is. Véleményem szerint megokoltan mondható gyakori témának, hiszen az alsóbb fokú bíróságokra nehezedő munkateher fokozásához is jelentősen hozzájárul a parkolási díj- és pótdíj iránt indított perek kimagaslóan nagy száma. Ez a nagy szám a fizetési hajlandóság hiányára, és az azt követő

²⁹ Részlet Herendi Gábor Valami Amerika című filmjéből.

nemtörődöm, „ej, ráérünk arra még” hozzáállás elterjedésére vezethető vissza, így a zárzó címe helytállónak mondható, hiszen ilyen értelemben ez egy bűnös hely, ez egy bűnös város.

Írásomban összefoglaltam a parkolási díj- és pótdíj természetét, jogalapját, valamint az egyes általános és részletszabályok ismertetésén túl igyekeztem a bírósági gyakorlatot is bemutatni a leggyakrabban felmerülő kérdésekben. Igyekeztem nemcsak a szakma számára felhasználható ismereteket és tapasztalatokat rendszerbe gyűjtve és kifejtve prezentálni az olvasónak, és őszintén remélem, hogy lesz, akinek írásom segítséget nyújt majd a parkolás világában történő eligazodásban.

Munkám margójára csak annyit még, hogy igaznak vélem azt a megállapítást, hogy mi, magyarok - különösen a fővárosban élők - szeretünk és szoktunk is pereskedni, de kiegészíteném annyival, hogy parkoló díjat viszont nagyon nem szeretünk fizetni, amiből további peres eljárások származnak. Több embertársunk számára az igazságérzetének kiteljesedését jelenti, ha szembeszáll a „gonosz hétfejű sárkány parkolás üzemeltetővel”, mondván, hogy ő majd megmutatja, és bebizonyítja a saját igazát. Különösen érdekes az, hogy azon idő alatt, amíg én magam is foglalkoztam a kérdéskörrel a gyakorlatban, addig nagyon kis számban tapasztaltam, hogy az alperesek pert nyertek volna. Általánosan megállapítható, hogy a bíróságok ítélkezési gyakorlata mára már a legtöbb, a jogterületet érintő kérdésben kialakult, és csak nagyon ritkán fordul elő olyan kérdés, mely valóban elgondolkodtatja az eljáró bírót. Számos perben hallottam, hogy „ez becsületbeli kérdés”, illetőleg azt is, hogy „ezt most már azért sem lehet hagyni”. Ha valaki mindenféleképpen így áll hozzá a kérdéshez, csak annyit tanácsolok, hogy keressen fel egy olyan ügyvédet, aki jártas ezen a rendkívül szűk, sokak által lenézett és egyszerűnek titulált, de mégis érdekes és néha meglepetéseket is tartogató jogterületen.